

Decizie nr 3094 din data 12-06-2013

INSTANȚA: Curtea de Apel BRAȘOV
MATERIE: Contencios administrativ și fiscal
OBIECT: anulare act emis de autoritati publice locale
STADIU: Recurs

P. astăzi fiind amânată pronunțarea asupra recursurilor formulate de reclamanții F. C. Alin D. C. L., intervenient în nume propriu Asociația Alianța P. C. Abuzuri lor - B. și pârâțul C. L. al M. B. împotriva sentinței civile nr.3407/CA/28.05.2012 pronunțată de Tribunalul B. – secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal”, în dosarul nr. XXXXXXXXXXXXXXX, având ca obiect „anulare act emis de autorități publice locale”.

La apelul nominal făcut în ședință publică, la pronunțare se constată lipsa părților.

Procedura legal îndeplinită.

Dezbaterile în cauza de față, au avut loc în ședința publică din data de 08 mai 2013, când părțile prezente au pus concluzii în sensul celor consemnate în încheierea de ședință din aceea zi, ce face parte integrantă din prezenta decizie, iar instanța în baza [art.146 Cod procedură civilă](#) p. a da posibilitatea părților să depună concluzii scrise, potrivit [art.260 alin.1 Cod procedură civilă](#) a amânat pronunțarea la data de 15 mai 2013, apoi având în vedere imposibilitatea constituirii completului de judecată a amânat pronunțarea la data de 22 mai 2013, apoi în vederea deliberării a amânat pronunțarea la data de 29 mai 2013, apoi la data de 05 iunie 2013, apoi la data de 12 iunie 2013.

C U R T E A

Asupra recursului de față, constată că :

Prin sentința civilă nr. 3407/CA/28.05.2012 Tribunalului B. a admis în parte cererea formulată de reclamanții F. C. Alin și D. C. L., împotriva pârâțului C. L. al M. B.; a admis în parte cererea formulată de intervenienta "Alianța p. C. A." împotriva pârâțului C. L. al M. B.; a anulat art. 3 alin. 1, art. 5 alin. 1 teza referitoare la obligativitatea sterilizării câinilor și pisicilor care nu sunt de rasă și alin. 3, art. 6, art. 13, art. 25 alin. 1 pct. 2 teza I-a, pct. 4, pct. 5 din H.C.L. B. nr. 66/29.03.1999, republicată conform H.C.L. B. nr. 162/1999, H.C.L. B. nr. 247/2000, H.C.L. B. nr. 437/2001, H.C.L. B. nr. 460/2006, H.C.L. B. nr. 565/2006, H.C.L. B. nr. 368/2009, H.C.L. B. nr. 180/2011 și H.C.L. B. nr. 439/2011; a respins celelalte cereri ale reclamanților și intervenientei; a dispus publicarea, după rămânerea irevocabilă, a hotărârii judecătorești, conform art. 23 din Legea nr. 554/200, în Monitorul Oficial al Județului, la cererea instanței de executare ori a reclamanților, respectiv intervenientei.

P. a pronunța această soluție prima instanță a reținut următoarele:

Prin HCL a M. B. nr.66/1999 a fost aprobat Regulamentul privind creșterea animalelor domestice și păsărilor de curte în Municipiul B., hotărârea fiind republicată în forma HCL nr. 162/1999, HCL nr. 247/2000; HCL nr.437/2001; HCL nr.460/2006; HCL nr.565/2006; HCL nr.368/2009; HCL nr.180/2011 și conform HCL nr. 439/29.07.2011.

Prin HCL nr.439/29 iulie 2011 au fost modificate prevederile art. 4, 5, 11 lit. a, 12, 13, 14, 15, 24, 25 alin.1 pct.3, 25 alin 1, pct.4, 25 alin.1 pct.17, 25 alin.1 pct.23, 25 alin.1 pct. 24, 25 alin.2 și au fost abrogate prevederile art.25 alin.1 pct.19 din HCL nr.66/1999 în forma existentă la 29 iulie 2011.

Plângerea prealabilă formulată de reclamanți a fost respinsă de pârât.

Reclamanții, ca deținători de animale (câini), au interesul de a solicita revocarea în instanță a HCL – ului în discuție, excepția lipsei de interes fiind respinsă.

S-a reținut că se impune admiterea în parte a cererii reclamanților și a cererii de intervenție principală, doar în cererea ce privește următoarele articole :

Art. 3 alin.1 din HCL nr. 66/1999 republicată prevede că „cetățenii care locuiesc în blocuri cu apartamente, pot crește și întreține câini și pisici, numai cu acordul scris al tuturor celorlalți locatari sau proprietari de pe scara blocului (semnat și ștampilat de președintele asociației de proprietari sau locatari). În momentul cererii acordului scris, deținătorul este obligat să prezinte locatarilor carnetul de sănătate al animalului”.

Așa cum s-a mai reținut în spețe similare, prin condiționarea de către C. L. a deținerii de animale de companie (câini și pisici în speță) de o anumită categorie de persoane (cetățenii care locuiesc în blocuri cu apartamente ori cei care au în folosință comună sau coproprietate terenuri ori curți), de acordul scris al celorlalți locatari sau proprietari de pe scara blocului, ori al celorlalți colocatari sau coproprietari, se adaugă la lege, respectiva condiționare nefiind în acord cu spiritul și litera actelor normative de forță superioară, interne și internaționale, care reglementează deținerea de animale de către persoane fizice.

Este vorba de [Legea nr. 205/2004](#) privind protecția animalelor, prin care se reglementează măsurile necesare p. organizarea condițiilor de viață și bunăstare a animalelor cu sau fără deținător și care, la art. 8, stabilește fără echivoc faptul că Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și p. Siguranța animalelor reprezintă autoritatea națională în domeniul protecției animalelor, iar condițiile de deținere, adăpostire și întreținere a animalelor se stabilesc prin Ordin al președintelui acestei instituții.

Or, nu există o reglementare emisă de respective instituție care să impună acordul scris al vecinilor iar prin HCL-ul în discuție nu se poate adăuga la lege, astfel încât s-a reținut că se impune anularea art. 3 alin.1 și art. 6 din H.C.L nr. 66/ 1999 republicată prin HCL 439/2011.

De asemenea, s-a reținut că, prin art. 5 alin.1 din HCL-ul de mai sus s-a stipulat obligația sterilizării câinilor și pisicilor din Municipiul B. care nu sunt de rasă, iar alin. 3 sancționează nerespectarea acestei obligații de către deținătorii sau proprietarii de câini și pisici cu amendă în sumă de 300 lei/animal/an.

S-a reținut că textele de lege vizează câinii și pisicile care au stăpâni, însă animalele de companie respective nu sunt de rasă.

S-a reținut că acest text din HCL Nr. 66/1999 republicată instituie în mod nejustificat și contrar prevederilor constituționale o discriminare între deținătorii ori proprietarii animalelor de companie de rasă și cei cu animale de companie care nu sunt de rasă.

În prima ipoteză dreptul de proprietate al stăpânilor animalelor este ocrotit, în timp ce, în cea de a doua ipoteză, dreptul de proprietate al stăpânilor de animale de companie care nu sunt de rasă este nesocotit în mod nejustificat deși rațiunile care stau la baza cerinței respectării dreptului de proprietate al stăpânilor animalelor de companie este același și într-un caz și în celălalt.

S-a reținut că art. 5 alin.1 și 3 nu vizează ipoteza animalelor fără stăpân ori cea a animalelor de companie care au stăpân dar nu sunt permanent sub supravegherea acestuia astfel încât se impune și anularea acestei prevederi legale.

Prin art. 13 din HCL-ul în discuție s-a statuat că „Eliberarea neautorizată de câini și pisici și a puilor lor de orice persoană fizică sau juridică pe domeniul public sau privat al M. B. constituie infracțiune conform prevederilor [Legii Nr. 205/2004](#), privind protecția animalelor, cu completările și modificările ulterioare și se sancționează cu închisoare de la

6 luni la 3 ani sau cu amendă penală de la 1.000 lei la 10.000 lei și confiscarea animalelor”

Prin HCL nu se pot prevedea și sancționa decât fapte contravenționale nu și infracțiuni, acestea putând fi reglementate doar prin lege.

În plus, textul de mai sus instituie o infracțiune care este deja reglementată de dispozițiile [Legii nr. 205/2004](#), astfel încât se impune anularea art. 13 din HCL nr. 66/1999 republicată.

S-au anulat, p. argumentele expuse anterior, și dispozițiile art. 25 alin. 1 pct. 4 care sancționează nesterilizarea câinilor și a pisicilor, precum și lipsa menționării acestei operațiuni în carnetul de sănătate al animalului, conform art. 5 din prezentul Regulament, în măsura în care are în vedere ipotezele de la art. 5 alin. 1 și 3 din același act normativ, precum și art. 25 alin.1 pct. 5, care sancționează deținerea câinilor și pisicilor fără a avea acordul scris al celorlalți colocatari sau coproprietari, pe terenurile și curțile aflate în folosință comună sau coproprietate, precum și cele ale art. 25 alin.1 pct. 2 teza I –a, care sancționează contravențional creșterea și deținerea câinilor și pisicilor de către cetățenii care locuiesc în blocuri cu apartamente fără a avea acordul scris al tuturor celorlalți locatari sau proprietari de pe scara blocului, semnat și ștampilat de președintele asociației de proprietari sau locatari.

Cu privire la celelalte dispoziții ale HCL 66/1999 republicată s-a reținut că nu există motive de nelegalitate care să impună anularea acestora, reglementarea realizată prin respectivele articole intrând în competența legală a pârâtului de a hotărî în chestiunea câinilor fără stăpân, a celor cu stăpân aflați însă pe domeniul M. B. fără supraveghere și al celorlalte animale domestice ori a păsărilor de curte, conform dispozițiilor art. 18 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 155/2001 privind aprobarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân și anexei nr. 4 a acestui act normativ.

De asemenea, prevederile [art. 6 din HG nr. 955/2004](#), prevede ca administrarea și exploatarea domeniului public și privat al unităților administrativ teritoriale se va face prin înființarea și organizarea unor compartimente distincte, specializate, în cadrul aparatelor proprii ale comunelor, orașelor, municipiilor, consiliilor locale și județene ale sectoarelor m. București și C. General al M. București, după caz.

[Art. 9 lit. e și f din regulamentul aprobat prin HG nr. 955/2004](#) face referire expresă la menținerea condițiilor sanitare în conformitate cu normele de igienă și sănătate publică, inclusiv protecția și conservarea mediului natural și construit, C. L. al M. B. fiind îndreptățit să acționeze în acest sens, inclusiv prin adoptarea de hotărâri în respectiva chestiune, fiind evident că se impune adoptarea unor norme care să reglementeze creșterea animalelor în mediul urban, M. B. în speță.

S-a reținut și că anularea articolelor menționate mai sus, cu excepția art. 13 nu se impune pe considerentul că s-ar fi încălcat dispozițiile [Legii nr. 24/2000](#) privind tehnica legislativă, ci p. argumentele enunțate de instanță.

Având în vedere argumentele menționate s-a admis în parte cererea reclamanților și cererea de intervenție.

Împotriva acestei hotărâri au formulat recurs reclamanții F. C. Alin, D. C. L., intervenienta Asociația p. C. A. și pârâtul C. L. B..

Recurenții F. C. Alin, D. C. L. și Asociația p. C. A. au solicitat modificarea în parte a hotărârii, în sensul admiterii în tot a acțiunii formulate.

În motivare recurenții arată că prima instanță a apreciat în mod greșit că nu există motive de nelegalitate care să impună anularea art. 1, art. 2, art. 3, alin. (2) și alin. (3), art. 4, art. 5, art. 6 alin. (2), art. 7, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 12, art. 14, art. 15, art. 16, art. 17, art. 18, art. 19, art. 20, art. 21, art. 22, art. 23, art. 24, și art.25, alin. (1), pct. 1), pct. 2), teza a doua, pct. 3, pct. 6)-24) din „Regulamentul de creștere

și deținere a animalelor în Municipiul B.", aprobat prin H.C.L. nr. 66/1999, cu compl. și modif. introduse prin HCL 439/2011.

Se invocă faptul că motivația pe baza căreia instanța de fond a respins anularea celorlalte prevederi ale HCL 66/1999 este incompleta, precară, lipsită de temeinicie. S-a făcut referire la prevederile [art. 18 din O.U.G. 155/2001](#) care nu există iar dacă instanța s-a raportat la [art. 8 din O.U.G. 155/2001](#), acest articol nu conferă Consiliilor Locale competențe legale p. a hotărî în chestiunea câinilor cu și fără stăpân, a animalelor domestice și păsărilor de curte ci strict competența legală de a hotărî cuantumul taxei de revendicare și/sau adopție a câinilor fără stăpân, taxă stabilită prin 1 alin. (2) al [OUG 155/2001](#).

Se mai arată că niciunul dintre cele 17 articole ale [OUG 155/2001](#), privind gestionarea câinilor fără stăpân, nu reglementează în domeniul altor animale domestice (cu excepția câinilor fara stăpân) și nici nu abilitază Consiliile Locale să hotărască în aceste domenii.

În ceea ce privește al doilea argument pe baza căruia instanța de fond și-a întemeiat concluziile respectiv art. 6 din Regulamentul cadru de aprobare a serviciilor publice de administrare ale domeniului public și privat de interes I., aprobat prin [HG 955/2004](#), se arată că aceste prevederi nu au relevanță în cauză întrucât reglementează strict organizarea internă a aparatelor comunelor, orașelor, municipiilor, consiliilor locale în vederea exploatarea și administrării domeniului public și privat al UAT. Se menționează că mare parte din articolele „Regulamentului” aprobat prin H.C.L. 66/1999, (art. 2, art. 3, art. 5, art. 6, art. 7, art 8, art. 11, art. 15, art. 16, art. 17, art. 18, art. 19, art. 21, art. 22, art. 23 și cea mai mare parte din prevederile art. 25 nu reglementează și nu sancționează chestiuni legate de “administrarea și exploatarea domeniului public și privat al UAT-urilor” ci impun o . obligații referitoare la regimul de deținere a animalelor, fapt care depășește aria competențelor și atribuțiilor deliberative ale unui consiliu I. astfel cum sunt definite aceste competențe la [art. 36 alin. \(2\) din Legea nr. 215/2001](#), privind administrația publică locală.

Referitor la prevederile art. 9 lit. e) și f) din Regulamentul cadru de aprobare a serviciilor publice de administrare ale domeniului public și privat de interes I., se invocă faptul că în mod eronat instanța apreciază ca respectivele articole ar permite C.L. B. să adopte norme de reglementare a creșterii animalelor în mediul urban în Municipiul B. dat fiind că articolul mai sus-menționat reglementează o atribuție executivă a serviciilor publice respectiv aceea de a menține condițiile sanitare în conformitate cu normele de igienă, sănătate publică și protecția mediului.

Se arată că prima instanță a ignorat faptul ca în domeniul deținerii și creșterii animalelor adică în domeniul sanitar-veterinar există acte normative de nivel superior, diferite de actele normative care reglementează „igiena și sănătate publică”. Potrivit art. 10 lit. b) și lit. c) din OG. 42/ 2004, privind organizarea activității veterinare, aprobată și modificată prin [Legea nr. 215/2004](#), ANSVSA elaborează norme sanitar-veterinare unice și obligatorii p. toți deținătorii de animale și controlează aplicarea acestor norme.

Totodată s-a făcut referire la prevederile art. 6² lit. a), art. 6³ art. 9, lit. a), b), c), g), h), art. 11, lit. k), art. 14 alin . (1), lit. a) și b) din O.G. 42/ 2004, privind organizarea activității veterinare, aprobată și modificată prin [Legea nr. 215/2004](#), [art. 8 alin. \(2\) din Legea nr. 205/2004](#) .

O altă critică vizează faptul că prima instanță nu a motivat respingerea tuturor temeiurilor de nelegalitate invocate de recurenți, instanța făcând referire numai la temeiurile de nelegalitate invocate cu referire la lipsa de abilitare a Consiliilor Locale în a emite hotărâri în domeniul creșterii și deținerii animalelor în condițiile în care au fost invocat nenumărate temeiuri de nelegalitate referitoare la faptul că prevederile hotărârii atacate adaugă la lege, sunt contrare legii sau instituie duble reglementări.

Se arată că prevederile Regulamentului de creștere și deținere a animalelor domestice și păsărilor de curte în Municipiul B. sunt ilegale deoarece reglementează în problema deținerii, creșterii și adăpostirii animalelor, în problema protecției identificării, înregistrării, transportului și circulației animalelor pe drumurile publice, în domeniul sancționării deținătorilor de animale p. încălcarea normelor de deținere, creștere, protecție, adăpostire, identificare, înregistrare, transport, circulație pe drumurile publice, în condițiile în care Consiliile Locale nu sunt abilitate prin lege să adopte hotărâri în domeniile mai sus menționate, cu excepția înființării/funcționării "Serviciilor de gestionare a câinilor fără stăpân", în condițiile [O.U.G. 155/2001](#) și ale [H.G. 955/2004](#) și a stabilirii cuantumului taxei de revendicare-adopție a câinilor conform [art. 8 din O.U.G. 155/2001](#), cu completările și modificările ulterioare, aceste probleme fiind date prin lege în competența altor instituții ale administrației publice, respectiv ANSVSA, Ministerul de Interne, Ministerul Agriculturii, Autoritățile de Mediu (inclusiv Ministerul Mediului), I.G.P.R., Poliția Locală etc.

Se mai invocă faptul că în dispozitivul sentinței recurate s-a strecurat o eroare materială în sensul că s-a dispus anularea art. 3, alin. (1), art. 5, alin. (1) și alin. (3), art. 6, art. 13, art. 25 alin. (1), pct. 2 teza I-a, pct. 4, pct. 5 din HCL B. nr. 66/1999, republicată cf. HCL 439/2011 în condițiile în care articolele a căror anulare s-a solicitat aparțin de fapt „Regulamentului de Creștere și deținere a animalelor domestice și păsărilor de curte în Municipiul B.” aprobat prin H.C.L. B. nr. 66/1999, republicată cf. H.C.L. B. nr. 439/2011 și nu H.C.L. B. 66/1999, republicată prin H.C.L. 439/2011, hotărârea respectivă neavând decât două articole.

În drept au fost invocate prevederile art.304 și art. 304 indice 1 C . pr. civ.

Recurentul pârât C. L. B. a solicitat modificarea hotărârii în sensul respingerii cererii formulate și păstrării H.C.L. nr. 66/29.03.1999.

Se invocă incidența motivului de recurs prevăzut de [art. 304 alin. 9 Cod procedură civilă](#) în sensul că hotărârea pronunțată este lipsită de temei legal.

Se arată că prin prevederile art. 3 alin.1 din HCL nr. 66/1999 republicată nu se urmărește îngrădirea dreptului unui proprietar de a deține animale de companie, ci se urmărește protejarea dreptului la o viață privată, stabilindu-se astfel niște norme de conviețuire socială.

Prin Decizia nr. 1 din 11.01.2012 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor legii p. aprobarea și completarea [OUG nr. 155/2001](#), privind aprobarea programului de gestionare a câinilor fără stăpâni, astfel cum a fost aprobată prin [Legea nr. 227/2002](#), Curtea Constituțională a statuat faptul că dreptul legal al unei persoane de a adopta câini nu poate aduce atingere dreptului constituțional la viața privată al celorlalte persoane.

Astfel, instanța de judecată a apreciat greșit textul HCL în cauză, întrucât scopul principal al acestuia este de a proteja dreptul la viața privată așa cum este reglementat în [art. 71 din Noul Cod civil](#).

În ceea ce privește aspectele referitoare la art. 5 al in.1 din HCL nr. 66/1999 republicată se învederează faptul că instanța de judecată a apreciat în mod eronat prevederile atacate de către reclamanti, întrucât prin acestea nu se face niciun fel de discriminare între deținătorii ori proprietarii animalelor de companie de rasă și cei cu animale de companie care nu sunt de rasă.

În acest sens se menționează faptul că ultima republicare a HCL nr. 66/1999 a fost făcută prin HCL nr. 720 din data de 30.11.2011, prin intermediul căreia cuprinsul art. 5 alin.1 a fost modificat, după cum urmează:

“Art.5 Câinii și pisicile din Municipiul B. vor fi sterilizate obligatoriu și se va face mențiunea acestei operațiuni în carnetul de sănătate”.

Astfel, reiese fără putință de tăgadă faptul că instanța de judecată, la data pronunțării sentinței Civile atacate, nu a avut în vedere ultima republicare a HCL motiv p. care a dispus anularea unei prevederi legale care, la ora pronunțării era deja modificată.

În ceea ce privește art. 5 alin.3 al aceleiași hotărâri se arată că scopul acestor prevederi este de a asigura autoritatea statală de faptul că acești câini aflați în proprietatea/deținerea unei persoane nu vor fi părăsiți pe domeniul public, iar pe de altă parte, cointeresând proprietarul la asigurarea sănătății câinelui prin plata taxelor reprezentând cheltuielile medicale și de întreținere ale acestuia pe care autoritatea de stat le-a efectuat.

În ceea ce privește articolele subsecvente ce au fost anulate ca urmare a anulării art. 3 alin.1 și art. 5 alin. 1 și 3 se menționează faptul că această măsură nu se impunea a fi luată, având în vedere legalitatea articolelor principale.

În drept au fost invocate prevederile [Legii nr. 554/2004](#), art. 304 alin.9 și [art. 304 indice 1 Cod procedură civilă](#).

Recurenții F. C. Alin, D. C. L. și Asociația p. C. A. au formulat întâmpinare față de recursul pârâtului C. L. B..

Se arată că prima instanța a reținut în mod corect ca un Consiliu L. nu este abilitat să reglementeze în domeniul creșterii, deținerii și adăpostirii animalelor întrucât acest domeniu este dat prin lege în sarcina ANSVSA în conformitate cu prevederile [art. 36, alin. \(1\) din Legea 215/2001](#) coroborate cu prevederile [art. 8, alin. \(2\) din Legea nr. 205/2004](#) privind protecția animalelor.

Totodată pe lângă argumentul reținut de instanță, există și alte motive din care rezultă în mod indubitabil faptul că un C.L. nu este abilitat să stabilească norme în domeniul sanitar-veterinar adică în domeniul care vizează: deținerea, creșterea și bunăstarea animalelor» igiena, sănătatea publică și protecția mediului în raport cu animalele ori sancționarea deținătorilor de animale, p. ca aceasta abilitare este dată prin Lege în sarcina autorităților sanitar-veterinare.

Se mai arată că prevederile art. 3. alin(1) din Anexa la HCL B. nr. 66/1999 republicată, depășesc domeniul de competență al unui Consiliu L. și adaugă la lege și în sensul că reglementează chestiuni legate de obligațiile proprietarilor care locuiesc în blocuri de locuințe față de coproprietari și față de asociația de proprietari în condițiile în care aceste obligații sunt reglementate prin [legea nr. 230/2007](#), privind asociațiile de proprietari. Prevederile art. 6 din Anexa la H.C .L. nr. 66/1999 republicată depășesc domeniul de competență al Consiliului L. B. așa cum sunt stabilite acestea la art. 36, alin. (2) din [Legea nr. 215/2001](#) și adaugă la lege în sensul că reglementează în domeniul raporturilor între coproprietari pe proprietatea pe care aceștia o împart în condițiile în care aceste raporturi sunt reglementate prin Codul Civil și prin Legea Locuinței.

Se mai arată că prin HCL 66/1999, republicată, pârâtul a intenționat doar să reglementeze în domeniul "condițiilor de deținere ale animalelor și păsărilor" și nu să instituie "norme de conviețuire socială", în acest sens pledând atât titulatura Anexei HCL 66/1999, republicată cât și expuneri le de motive ale actului normativ respectiv.

Se precizează că Decizia C.C.R, cu nr. 1/11.01.2012 la care se face mențiune nu vizează/afectează de fapt o lege în vigoare ci o Lege care a fost declarată neconstituțională la controlul aprioric, astfel încât niciunul din articolele ei nu este în vigoare și nu produce efecte juridice.

Se mai arată că instanța de fond a anulat în mod absolut întemeiat prevederile art. 5, alin» 1) din Anexa la HCL 66/1999 republicată. Intimatul-recurent nu a adus la cunoștința instanței de fond, înainte de pronunțarea hotărârii, modificarea operată asupra art. 5, alin. (1) prin dispozițiile HCL B. nr. 720 din data de 30.11.2011.

Instanța de fond a invocat argumentul pe care l-a considerat cel mai întemeiat și s-a oprit la acest argument întrucât era suficient p. anularea prevederii respective. Ori, în

afara de acest argument, există alte temeiuri în baza cărora se impunea anularea art. 5, alin. (1). Astfel, 5, alin. (1) instituie o discriminare a deținătorilor de câini și pisici din orașul B. față de deținătorii de câini și pisici din alte orașe sau față de deținătorii altor animale de companie din B., impunând obligativitatea sterilizării acestor animale.

Obligația castrării/sterilizării câinilor este o reglementare specifică domeniului "deținerii creșterii și bunăstării animalelor" iar un Consiliu L. nu este abilitat să reglementeze în domeniul creșterii, deținerii și adăpostirii animalelor întrucât acest domeniu este dat prin lege în sarcina ANSVSA în conformitate cu prevederile [art. 36 alin. \(1\) din Legea 215/2001](#) coroborată cu prevederile [art. 8 alin. \(2\) din Legea nr. 205/2004](#) privind protecția animalelor și conform prevederilor art, 2, art. art. 10, lit. b) și lit. c), art. 9, lit. a), b), c), g), h), și [art. 11, lit. k\) din O.G. 42/2004](#), privind organizarea activității veterinare, aprobată și modificată prin [Legea nr. 215/2004](#).

Prevederile art. 5, alin. (I) adaugă la lege, impun tuturor deținătorilor de câini și de pisici o obligație pe care legislația în vigoare n-o impune decât deținătorilor de câini periculoși (în cf. cu prevederile O.U.G, 55/2002, privind regimul de deținere al câinilor periculoși și agresivi cu modificările și completările ulterioare) și anume obligația deținătorilor de câini și pisici de a-și steriliza animalele

Se mai arată că dacă ar exista o lege prin care s-ar impune obligativitatea sterilizării câinilor și pisicilor ar trebui să se țină seama de faptul că nu toate animalele pot suporta operațiunea de sterilizare/castrare din cauza bătrâneții ori a unor afecțiuni iar efectuarea acestor manopere medical ar pune în pericol sănătatea și chiar viața câinilor și pisicilor.

Se invocă, în continuare faptul că art. 5 alin. (3) adaugă la lege, încălcând prevederile [art. 36, alin. \(4\), lit. \(c\) din Legea nr. 215/2001](#) privind administrația publică locală în sensul că stabilește plata de către deținătorii de câini nesterilizați a unei contribuții ilegale (in valoare de 300 de lei anual/animal) care întrunește caracteristicile unei taxe sau ale unui impozit. În conformitate cu prevederile [art. 36, alin. \(4\), lit. c\) din Legea nr. 215/2001](#), "C. L. stabilește și aprobă impozitele și taxele locale, în condițiile legii" ori în cazul de față, nu există nicio prevedere legală, nici în Codul Fiscal și nici în alte acte normative de nivel superior care să permită unui Consiliu L. sa impună achitarea unei astfel de contribuții.

Această "taxa" urmează să fie plătită serviciul de hingerii (Serviciul Public politie Animalelor/Serviciul Public de Gestionarea a Animalelor) fără ca acest serviciu să presteze operațiunea de sterilizare.

De asemenea, recurentul C. L. B. a formulat întâmpinare față de recursul formulat de recurenții F. C. Alin, D. C. L. și Asociați a p. C. A. solicitând respingerea acestuia ca nefondat.

Se arată că nu există motive de nelegalitate care să impună anularea dispozițiilor din actele atacate, iar reglementarea realizata prin respectivele articole . a Consiliului L. B. de a hotărî în chestiunea câinilor fără stăpân, a celor cu stăpâni aflați pe domeniul M. B. fără supraveghere și a celorlalte animale domestice ori a păsărilor de curte, conform dispozițiilor [art. 18 din OUG nr. 155/2001](#) privind aprobarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân și a anexei nr.4 a acestui act normativ.

De asemenea, se învederează că HCL nr. 66/1999 a fost adoptată în temeiul și în conformitate cu [art. 20, lit. g și 28 din Legea nr. 69/1991](#) privind administrația publică locală.

Instanța de fond a reținut în mod corect că potrivit art. 6 din HG 955/200 administrarea și exploatarea domeniului public și privat al unităților administrativ-teritoriale se face prin înființarea și funcționarea unor compartimente distincte, specializate, în cadrul aparatelor proprii ale comunelor, orașelor, municipiilor, consiliilor locale și județene ale UAT.

Se arată că se impune adoptarea unor norme care să reglementeze creșterea animalelor în mediul urban Astfel, art. 9, lit. e și f din regulamentul aprobat prin Hotărârea de Guvern nr. 955/2001 face referire expresă la menținerea condițiilor sanitare în conformitate cu normele de igiena și sănătate publică, inclusiv protecția și conservarea mediului natural, C. L. al M. B. fiind îndreptățit și chiar obligat să acționeze în acest sens.

HCL nr. 439/2011 a fost emisă tocmai în vederea asigurării cadrului legal p. aplicarea dispozițiilor [OUG nr. 155/2001](#) și [HG nr. 955/2004](#).

Cu privire la motivul de recurs potrivit căruia în dispozitivul sentinței s-a strecurat o eroare materială se arată că potrivit [art. 281-281, ind.3 Cod procedură civilă](#) prevederi introduse prin [Legea nr.202/2010](#), îndreptarea erorilor materiale se poate cere printr-o procedură separată și simplificată.

În recurs a fost administrată proba cu înscrisuri.

Analizând actele și lucrările dosarului instanța reține următoarele:

În ceea ce privește recursul formulat de recurenții F. C. Alin, D. C. L. și Asociația p. C. A., Curtea apreciază că acesta este întemeiat.

Pe de altă parte, recursul formulat de pârâțul C. L. este nefondat.

Instanța de fond a apreciat că nu se impune anularea în întregime a H.C.L. a M. B. nr.66/1999 prin care a fost aprobat Regulamentul privind creșterea animalelor domestice și păsărilor de curte în Municipiul B., hotărâre republicată conform HCL nr. 162/1999, HCL nr. 247/2000; HCL nr.437/2001; HCL nr.460/2006; HCL nr.565/2006; HCL nr.368/2009; HCL nr.180/2011 și conform HCL nr. 439/29.07.2011, reținând că nu există motive de nelegalitate care să impună anularea tuturor prevederilor din Regulament, pe considerentul că reglementarea realizată prin respectivele articole . a pârâțului de a hotărî în chestiunea câinilor fără stăpân, a celor cu stăpân aflați pe domeniul M. B. fără supraveghere și al celorlalte animale domestice ori a păsărilor de curte, conform dispozițiilor [art. 18 din OUG nr. 155/2001](#) privind aprobarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân, a anexei nr. 4 a acestui act normativ, a art. 6 și [art. 9 lit.e și f din HG nr. 955/2004](#).

Curtea apreciază că temeiurile de drept invocate de instanța de fond nu justifică abilitarea Consiliului L. de a adopta prevederile concrete conținute de Regulamentul contestat.

Prin [OUG nr.155/2001](#) privind aprobarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân s-a instituit în sarcina Consiliilor Locale obligația de a înființa, în funcție de necesități, servicii specializate p. gestionarea câinilor fără stăpân, de a amenaja din fonduri proprii, în funcție de necesități, adăposturi p. câinii fără stăpân, respectiv p. acei câini care circulă liberi, fără însoțitor, în locuri publice, de a încadra în serviciile înființate potrivit art. 1 cel puțin un medic veterinar și cel puțin un tehnician veterinar p. evidența, supravegherea, asistența medicală veterinară și efectuarea unor acțiuni sanitare veterinare prevăzute de legislația sanitară veterinară. De asemenea, s-a prevăzut la art. 8 abilitarea Consiliului l. de a stabili cuantumul taxei reprezentând cheltuieli medicale și de întreținere datorată de solicitant în cazul r evendicării sau adopției câinilor.

Astfel cum rezultă din actul normativ menționat, singurele abilitări decizionale instituite prin [OUG nr. 155/2001](#) în favoarea Consiliului L. în domeniul gestionării câinilor fără stăpân privesc înființarea/funcționarea serviciilor de gestionare a câinilor fără stăpân precum și stabilirea taxei anterior menționată.

În ceea ce privește [H.G. nr.955/2004](#) la care face referire prima instanță, aceasta aprobă reglementările-cadru de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 71/2002 privind organizarea și funcționarea serviciilor publice de administrare a domeniului public și privat de interes l.. Astfel cum se arată în art.1 al respectivului regulament, acesta vizează stabilirea cadrului juridic unitar și a condițiilor în care se desfășoară activitatea de

administrare a domeniului public și privat în județe, orașe și comune. Prin urmare, nici acest act normativ menționat nu tratează aspecte privind materia reglementată de actul contestat, astfel încât nu poate fi reținut ca temei juridic al Regulamentului privind creșterea și deținerea animalelor domestice și a păsărilor de curte din municipiul B..

Potrivit [art.82 din Legea nr. 24/2000](#) „în formula introductivă a proiectului de act normativ adoptat sau emis de autoritățile administrației publice locale se menționează, pe lângă temeiurile juridice, prevăzute la art. 42 alin. (4), și temeiul legal din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare” iar potrivit art.42 alin.4 „formula introductivă cuprinde autoritatea emitentă, denumirea generică a actului, în funcție de natura sa juridică, precum și temeiurile juridice pe baza și în executarea cărora actul a fost emis”.

Or, în cauză niciunul dintre actele normative la care face referirea instanța de fond nu a fost menționat ca și temei juridic în partea introductivă a actului contestat .

Legea nr. 24 din 27 martie 2000 stabilește normele de tehnică legislativă p. elaborarea actelor normative.

Actele normative se elaborează în funcție de ierarhia lor, de categoria acestora și de autoritatea publică competentă să le adopte. Categoriile de acte normative și normele de competență privind adoptarea acestora sunt stabilite prin Constituția României și prin celelalte legi. Actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

În capitolul IX din lege, sunt stabilite Norme cu privire la actele normative adoptate de autoritățile administrației publice locale.

Actele normative ale autorităților administrației publice locale se adoptă ori se emit p. reglementarea unor activități de interes l., în limitele stabilite prin Constituție și prin lege și numai în domeniile în care acestea au atribuții legale (art.80)

La elaborarea proiectelor de hotărâri, ordine sau dispoziții se va avea în vedere caracterul lor de acte subordonate legilor, hotărârilor și ordonanțelor Guvernului și altor acte de nivel superior. Reglementările cuprinse în hotărârile consiliilor locale și ale consiliilor județene, precum și cele cuprinse în ordinele prefecților sau în dispozițiile primarilor nu pot contraveni Constituției României și reglementărilor din actele normative de nivel superior (art. 81).

Autorităților locale le este interzis prin [art. 15 din Legea nr. 24/2000](#), să instituie aceleași reglementări care se regăsesc deja în alte acte cu caracter normativ. Mai mult decât atât, la alin. 4 al aceluiași articol sus menționat se arată că: " Într-un act normativ emis pe baza și în executarea altui act normativ de nivel superior nu se utilizează reproducerea unor dispoziții din actul superior, fiind recomandabilă numai indicarea textelor de referință. În asemenea cazuri preluarea unor norme în actul inferior poate fi făcută numai p. dezvoltarea ori detalierea soluțiilor din actul de bază ."

Totodată, prin art.16 se instituie interdicția paralelismului legislativ.

Pe de altă parte, potrivit [art.36 din legea nr. 215/2001](#) „C. I. are inițiativă și hotărăște, în condițiile legii, în toate problemele de interes l., cu excepția celor care sunt date prin lege în competența altor autorități ale administrației publice locale sau centrale”.

Față de dispozițiile speciale de reglementare în materia activității de legiferare, se constată că dispozițiile hotărârii Consiliului l. și regulamentului, contestate în prezenta cauză, nu respecta cerințele de elaborare, în sensul ca reglementarea unor activități de interes l., se realizează în limitele stabilite prin Constituție și prin lege și numai în domeniile în care acestea au atribuții legale, fiind respectat caracterul lor de acte subordonate legilor, hotărârilor și ordonanțelor Guvernului și altor acte de nivel superior.

Prin [Legea nr. 205/2004](#) privind protecția animalelor au fost reglementate măsurile necesare p. asigurarea condițiilor de viață și bunăstare ale animalelor cu sau fără deținător.

În sensul acestei legi, prin deținător de animale se înțelege proprietarul, persoana care deține cu orice titlu valabil, precum și orice persoană fizică sau juridică în îngrijirea căreia se află un animal.

Deținătorii de animale au obligația printre altele, de a asigura aplicarea normelor sanitare veterinare și de zooigenă privind adăpostirea, hrănirea, îngrijirea, reproducția, exploatarea, protecția și bunăstarea animalelor, de a asigura în funcție de nevoile etologice, specie, rasă, sex, vârstă și categorie de producție, un adăpost corespunzător, hrană și apă suficiente, posibilitatea de mișcare suficientă, îngrijire și atenție, asistență medicală.

Această lege, stabilește în mod expres la art. 8, faptul că, Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și p. Siguranța Alimentelor reprezintă autoritatea națională în domeniul protecției animalelor și că, "condițiile de deținere, adăpostire și întreținere a animalelor se stabilesc prin ordin al Președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și p. Siguranța Alimentelor."

Acest articol la care a făcut referire și instanța de fond prezintă o deosebită importanță în economia analizei tuturor prevederilor din Regulament dat fiind, că în cea mai mare parte a acestora, se referă la condițiile de deținere, adăpostire și întreținere a animalelor ori astfel cum s-a menționat anterior, în aceste domenii singura instituție abilitată să reglementeze este Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și p. Siguranța animalelor prin Ordin emis de P. acesteia.

În continuare, pe lângă aceste considerații generale, cu valoare de principiu asupra reglementărilor incidente, instanța va face și o analiză a fiecărui articol din regulament, p. a evidenția particularităților fiecărei prevederi.

Astfel, în art. 1 din Regulament se menționează că creșterea animalelor domestice și a păsărilor de curte în Municipiul B. se poate face ținând cont de prevederile legislației în domeniu, fiind enumerate o . acte normative cu incidență în respectiva materie, ori aceasta este o prevedere superfluă care nu instituie nicio regulă și nu prezintă niciun element distinct.

Prin art.2 se instituie obligația cetățenilor care întrețin câini și pisici de a avea obligatoriu carnet de sănătate al animalului care să cuprindă toate acțiunile sanitar-veterinare cuprinse în normele specificate în domeniu.

Această obligație este prevăzută, însă într-un alt act normativ, respectiv în Ordinul nr. 29/28.03.2008 emis de P. Autorității Naționale Sanitare Veterinare și p. Siguranța Alimentelor, unde la art. 10 alin.4 se prevede că „Vaccinarea carnivorelor se consemnează într-un carnet de sănătate standard, individual, obligatoriu p. fiecare câine sau pisică, în care se completează datele de identificare ale proprietarului și animalului, data și tipul vaccinului utilizat, semnătura și ștampila medicului veterinar care a executat vaccinarea” iar art. 11 lit.e instituie obligația proprietarilor și deținătorilor de câini și pisici de a deține un carnet de sănătate al animalului.

În ceea ce privește art. 3 alin.1, acesta în mod corect a fost anulat de către instanța de fond.

Prin acest articol s-a prevăzut că „cetățenii care locuiesc în blocuri cu apartamente, pot crește și întreține câini și pisici, numai cu acordul scris al tuturor celorlalți locatari sau proprietari de pe scara blocului (semnat și ștampilat de președintele asociației de proprietari sau locatari). În momentul cererii acordului scris, deținătorul este obligat să prezinte locatarilor carnetul de sănătate al animalului”.

S-a apreciat că respectiva condiționare nu este în acord cu spiritul și litera actelor normative de forță superioară, interne și internaționale, care reglementează deținerea de animale de către persoane fizice, respectiv cu [Legea nr. 205/2004](#) privind protecția animalelor, prin care se reglementează măsurile necesare p. organizarea condițiilor de viață și bunăstare a animalelor cu sau fără deținător și care, la art. 8, stabilește fără echivoc faptul că Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și p. Siguranța animalelor reprezintă autoritatea națională în domeniul protecției animalelor, iar condițiile de deținere, adăpostire și întreținere a animalelor se stabilesc prin Ordin al președintelui acestei instituții.

Apărarea recurentului C. L. în sensul că prin prevederile respective se tinde la protejarea dreptului la viață privată nu pot fi reținute, dimpotrivă prin prevederea respectivă se nesocotește dreptul la viață privată și dreptul de proprietate al deținătorului de animale.

Pe de altă parte, potrivit [art. 4 din normele Metodologice de aplicare a Legii nr. 205/2004](#) privind protecția animalelor, numărul de animale domestice, deci implicit deținerea de animale, nu poate fi restricționată, cu condiția respectării normelor de sănătate, protecție și bunăstare a acestora, prevăzute de legislația în vigoare.

În alin.2 și 3 din același articol se instituie obligații în sarcina deținătorilor de animale p. prezervarea spațiilor de folosință comună și se prevede dreptul asociației de proprietari de a stabili contribuția deținătorilor de animale la plata cheltuielilor de întreținere pe apartament.

Drepturile colocatarilor deținătorilor de câini sunt apărute și sunt instituite obligații în acest sens în sarcina deținătorilor de animale prin alte reglementări cu forță juridică superioară care interzic proprietarilor prejudicierea dreptului de proprietate comună sau individuală a celorlalți proprietari din condominiu ([art.14,17,18 din Legea 230/2007](#)) și condiționează deținerea de animale de respectarea normelor de sănătate, protecție și bunăstare a acestora, prevăzute de legislația în vigoare.

În ceea ce privește cheltuielile de întreținere, [Legea nr. 230/2007](#) determină care sunt cheltuielile asociației de proprietari și modul de repartizare al acestora fiecărui proprietar. Potrivit art.47 „cheltuielile asociației de p roprietari sunt următoarele: a) cheltuieli pe număr de persoane care locuiesc sau desfășoară activități în proprietăți individuale; b) cheltuieli pe consumuri individuale; c) cheltuieli pe cota-parte indiviză, în funcție de suprafața utilă a proprietății individuale; d) cheltuieli pe beneficiari, aferente serviciilor individuale ale proprietarilor, dar gestionate financiar prin intermediul asociației de proprietari; e) cheltuieli pe consumatori tehnici ; f) cheltuieli de altă natură” iar în cap. III din Hotărârea nr. 1588 din 19 decembrie 2007 p. aprobarea Normelor metodologice de aplicare a [Legii nr. 230/2007](#) privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari este descrisă amănunțit fiecare categorie de cheltuieli precum și modul de repartizare.

Art. 4 instituie obligația identificării individuale a câinilor și pisicilor prin microcipare precum și obligația declarării animalelor la Serviciul Public Poliția Animalelor B..

Acest domeniu al identificării și înregistrării animalelor este dat prin lege în competența altor instituții. Astfel prin Ordonanța nr. 42/2004 privind organizarea activității veterinare s-a prevăzut ca domeniu de competență a serviciilor sanitar-veterinare de stat identificarea și înregistrarea animalelor (art.9 lit. i), stipulându-se în mod expres că organul care organizează, coordonează, gestionează și controlează activitatea privind identificarea și înregistrarea animalelor este Autoritatea veterinară centrală.

Prin art. 5 alin.1 s-a stipulat obligația sterilizării câinilor și pisicilor din Municipiul B. care nu sunt de rasă, iar alin. 3 sancționează nerespectarea acestei obligații de către deținătorii sau proprietarii de câini și pisici cu amendă în sumă de 300 lei/animal/an.

Instanța de fond a anulat aceste prevederi reținând că textele de lege vizează câinii și pisicile care au stăpâni, însă animalele de companie respective nu sunt de rasă și instituie

În mod nejustificat și contrar prevederilor constituționale o discriminare între deținătorii ori proprietarii animalelor de companie de rasă și cei cu animale de companie care nu sunt de rasă.

În aliniatul 2 al articolului menționat, astfel cum a fost modificat prin Hotărârea nr. 720/30.11.2011 s-a prevăzut că în situația în care câinii de rasă sunt găsiți pe domeniul public sau privat al M. B., în alte condiții decât cele prevăzute la art.9 lit. a, aceștia vor fi returnați proprietarilor sau deținătorilor numai după efectuarea operațiunilor de microcipare.

Și prin aceste prevederi se creează discriminări în sensul aplicării unor măsuri diferite animalelor în funcție de criteriul rasei.

Pe de altă parte, astfel cum se va arăta în continuare, art. 9 lit. a este de asemenea nelegal, astfel că și prevederile de față a căror aplicabilitate este condiționată de situația premisă expusă de art. 9 lit. a prezintă același caracter.

Instanța mai reține în completarea celor reținute de instanța de fond că prin prevederi legale de nivel superior ([OUG nr. 155/2001](#), O.U.G nr. 55/2002) a fost instituită obligația sterilizării animalelor în sensul determinării animalelor și condițiilor în care această obligație subzistă, nefiind posibil ca această obligație să fie legiferată din nou, cu o altă sferă de aplicare, prin acte ale autorității publice locale.

Deși prin cererea de recurs formulată, recurentul C. L. a invocat faptul că art. 5 alin. 1 ar statua, în urma modificării adoptate prin HCL nr. 720/30.11.2011, doar faptul că „câinii și pisicile din Municipiul B. vor fi sterilizate în mod obligatoriu și se va face mențiunea acestei operațiuni în carnetul de sănătate”, din analiza HCL nr. 720/30.11.2011 în forma depusă la dosar (fila 136) Curtea constată că singura modificare operată la art.5 din regulament vizează alin.2 al acestui articol și nu aliniatul 1 cum susține recurentul.

Prin articolul 6 din Regulament s-a prevăzut că pe terenurile și în curțile aflate în folosință comună sau în coproprietate, deținerea câinilor și pisicilor se face cu acordul scris al celorlalți colocatari sau coproprietari, respectând condițiile impuse de art. 2, 3 și 4.

Curtea apreciază că acest articol este nelegal în baza argumentele reținute la anularea art.3 din Regulament precum și față de trimiterea expresă la cele trei articole (2, 3 și 4) a căror nelegalitate a fost constatată anterior de către instanță.

În plus, instanța menționează că regimul dreptului de folosință a proprietății comune private este stabilit prin [Codul civil](#).

Articolul 7 în forma modificată, prevede că cetățenii care au în proprietate atât construcția cât și terenul aferent pot să întrețină câini, pisici și animale de casă, numai dacă împrejmuirea proprietății este corespunzătoare și nu permite ieșirea animalelor pe domeniul public sau privat. Se menționează că adăposturile animalelor se amplasează la cel puțin 10 m de cea mai apropiată locuință învecinată și se exploatează astfel încât să nu producă poluare mediului sau disconfort vecinilor.

Articolul 8 prevede obligația deținătorilor de animale de a lua toate măsurile p. menținerea animalelor într-o perfectă stare de sănătate în condiții de zo igienă adecvate.

În primul rând Curtea reține incidența [art.8 din Legea nr. 205/2004](#) care astfel cum s-a arătat anterior, prevede că, condițiile de deținere, adăpostire și întreținere a animalelor se stabile . președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și p. Siguranța Animalelor.

De altfel, prin [Ordinul nr. 31/2008](#) al Președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și p. Siguranța Animalelor, la capitolul 3 sunt reglementate condițiile deținerii și adăpostirii animalelor de companie, inclusiv cerințele pe care trebuie să la întrunească adăposturile individuale ale acestora. Totodată sunt prevăzute obligațiile legale ale deținătorului animalului p. a asigura protecția și bunăstarea acestora, făcându-se

trimitere cu privire la aceste obligații și la [Legea nr. 60/2004](#) privind ratificarea Convenției Europene p. protecția animalelor de companie semnată la Strasbourg la 23.06.2003.

Articolul 9 instituie obligația purtării în lesă a tuturor câinilor și a purtării botniței de către câinii de talie mare și mijlocie în timpul plimbării pe domeniul public, prevăzându-se și faptul că însoțitorii trebuie să dețină asupra lor carnetul de sănătate al animalului iar în timpul plimbării:măturica, punga PVC și mănuși în vederea colectării dejecțiilor produse de câine. Potrivit literei b este interzisă plimbarea câinilor, indiferent de talie și rasă, în parcurile publice: N. T., Trandafirilor, Tractorul, D., U., S., Berzei.

De asemenea în art.10 este instituită interdicția intrării persoanelor însoțite de câini, în magazine, săli de spectacole și sport, mijloace de transport în comun, locuri de joacă p. copii, școli și grădinițe, dacă această interdicție este semnalizată și se menționează că plimbatul câinilor se poate face numai în zone care nu sunt semnalizate cu indicatoare - accesul animalelor interzis.

Instanța constată că în ceea ce privește obligațiile deținătorilor de câini există reglementări speciale în acte normative de nivel superior.

Astfel în capitolul 2 din [OUG nr.55/2002](#) intitulat chiar „Obligațiile deținătorilor de câini și condițiile deținerii acestora”, la art.6 sunt stabilite condițiile de acces ale câinilor în locurile publice, prevăzându-se că:

„(1) Accesul câinilor prevăzuți la art. 1 lit. a) în localurile publice, în mijloacele de transport în comun, precum și în alte locuri publice, cu excepția drumurilor publice și a căilor de acces către acestea, este interzis.

(2) Accesul câinilor prevăzuți la art. 1 lit. a) în părțile comune ale imobilelor în care sunt deținuți, pe drumurile publice și pe căile de acces către acestea este permis numai dacă aceștia poartă botniță și sunt ținuti în zgardă și lesă sau ham de către proprietar ori de către deținătorul temporar.

(3) Staționarea câinilor prevăzuți la art. 1 lit. a) în părțile comune ale imobilelor prevăzute la alin. (2) este interzisă.

(4) Accesul câinilor prevăzuți la art. 1 lit. b), precum și al exemplarelor cu potențial agresiv în localurile publice, în mijloacele de transport în comun, în locurile publice, precum și în părțile comune ale imobilelor este permis numai dacă aceștia poartă botniță și sunt ținuti în lesă de către o persoană care îndeplinește condițiile prevăzute la art. 3 alin. (1). În locurile special amenajate p. câini accesul câinilor prevăzuți în prezentul alineat este permis fără botniță și fără lesă”.

Pe de altă parte, în [Legea nr. 24/2007](#) prin care se reglementează administrarea spațiilor verzi din intravilanul localităților sunt instituite în mod expres în sarcina deținătorilor de câini obligațiile prevăzute la art. 9 din Regulament iar potrivit art.3 parcurile sunt incluse în categoria spațiilor verzi cu acces nelimitat.

Se prevede obligația de a nu arunca pe spațiile verzi mase plastice, hârtii, sticle, resturi animaliere, deșeuri menajere și orice alte deșeuri și aceea de a nu plimba și îmbăia câinii și alte animale în spațiile verzi, în afara spațiilor amenajate. Încălcarea acestor obligații atrage răspunderea contravențională potrivit art. 21 lit. g și m din lege.

Prin art. 11 se interzice în municipiul B. creșterea și întreținerea câinilor din rasele de luptă (pit-bull, etc.) precum și a câinilor agresivi în vederea organizării și desfășurării de lupte între câini, fiind interzisă organizarea și desfășurarea de astfel de lupte între câini.

Și în această materie, dispozițiile [OUG nr.55/2002](#) sunt incidente, în acest act normativ fiind expuse pe larg obligațiile deținătorilor de câini periculoși și agresivi, care conform legii pot crește astfel de animale însă în anumite condiții speciale. Prin același act normativ, sunt interzise organizarea luptelor între câini, antrenarea câinilor în acest scop și participarea cu câini la astfel de lupte, indiferent cărei rase îi aparțin câinii (art.8 lit.a).

În ceea ce privește prevederile art. 12, acesta se află în situație de dependență cu articolul 9 astfel încât acesta nu poate produce efecte în condițiile constatării nelegalității articolul de bază.

Articolul 13 a fost în mod corect anulat de către instanța de fond iar acest aspect nu a fost criticat.

Prin art. 14 s-a prevăzut faptul că este interzisă aruncarea cadavrelor de animale și păsări pe domeniul public sau privat al M. B., ori regimul neutralizării deșeurilor de origine animale este reglementat printr-un întreg act normativ respectiv Ordonanța nr. 47/2005, în care , printre altele se prevede că „abandonarea, depunerea sau depozitarea deșeurilor de origine animală în alte locuri decât cele organizate și autorizate și/sau aprobate în acest scop” constituie contravenție (art.16).

Art. 15 instituie obligația agenților economici, a societăților comerciale, a persoanelor fizice și juridice de a permite accesul echipajelor Serviciul Public Poliția Animalelor B. în incintele proprii p. verificarea condițiilor de deținere, creștere și îngrijire a câinilor. Se mai prevede că deținătorii persoane fizice sau juridice pot să crească și să întrețină câini cu condiția ca împrejmuirea proprietății să fie corespunzătoare astfel încât să nu permită ieșirea câinilor pe domeniul public iar deținătorii au obligația să aibă carnet de sănătate p. toți câinii aflați în proprietate.

Curtea reține, astfel cum s-a arătat anterior, că legea arogă competențe în acest domeniu unui organism central respectiv Autorității Naționale Sanitar Veterinare și p. Siguranța Alimentelor, care potrivit art.26, alături de Ministerul Internelor și Reformei Administrative, prin organele abilitate, în colaborare cu reprezentanții organizațiilor de protecție a animalelor, monitorizează aplicarea prezentei legi. Totodată se prevede că „p entru îndeplinirea prevederilor prezentei legi, persoanele împuternicite, potrivit atribuțiilor de serviciu, din cadrul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și p. Siguranța Alimentelor și al Ministerului Administrației și Internelor au acces în clădiri, adăposturi și alte locuri unde sunt ținute animalele, precum și dreptul de a solicita orice informație și documente necesare controlului și de a preleva probe p. cercetări și analize de laborator” însă „în situația în care locul unde sunt ținute animalele se află la domiciliul sau reședința deținătorilor de animale, accesul persoanelor prevăzute la alin. (2) în acest spațiu se face cu acordul deținătorului” iar în lipsa unei astfel de acord legea instituie obligația deținătorului de animale de a face dovada respectării condițiilor de deținere și îngrijire.

Prin urmare, prin lege se prevede necesitatea obținerii acordului deținătorului de animale atunci când se solicită accesul persoanelor autorizate în domiciliul sau reședința sa.

Spre deosebire de această reglementare, prevederea din regulament arogă competențe în acest domeniu unui Serviciu public denumit Serviciul public Poliția Animalelor în condițiile în care condițiile de înființare, baza legală și atribuțiile acestui serviciu nu sunt cunoscute, și fără a se face distincție între spațiul supus inspecției, necondiționându-se accesul în domiciliu sau reședința de acordul persoanei vizate.

În ceea ce privește condițiile de deținere și obligația deținerii carnetului de sănătate, aceste chestiuni au fost tratate la analiza art.2 și 7 din Regulament.

Prin art.16 se interzice creșterea animalelor domestice și a păsărilor de curte în cartierul Stupini numai de către cetățenii cu domiciliul sau reședința în acest cartier.

Prin art. 17 se prevede interdicția creșterii animalelor și a păsărilor de curte precum și construirea de amenajări aferente acestor activități într-o anumită zonă din cartierul Stupini.

Prin articolele următoare, respectiv art. 18, 19, 20, 21 sunt reglementate condiții suplimentare privind deținerea animalelor.

Astfel cum am arătat anterior condițiile de deținere și creștere a animalelor sunt stabilite fie prin lege, fie prin ordin al Președintelui ANSVSA emis în baza [art.8 alin.2 din legea nr. 205/2004](#).

Pe de altă parte art. 16 și 17 condiționează în mod nelegal creșterea animalelor în cartierul Stupini numai de către persoane care au domiciliul respectiv reședința în acest cartier și numai în anumite zone, creând în mod flagrant discriminări fără vreo justificare pertinentă a acestei condiționări.

În ceea ce privește interdicția construirii de amenajări aferente acestor activități, precum și condițiile amplasării adăposturilor în zonele în care acestea sunt permise, instanța apreciază că aceste prevederi nu își au locul în acest regulament ci dacă se impune, trebuie cuprinse în condițiile legii, în planurile urbanistice și alte acte care dezvoltă condițiile de amenajare a teritoriului.

Prin art.22 sunt prevăzute în sarcina deținătorilor de animale obligații relative la normele sanitare veterinare deși acesta câmp de reglementare nu este în competența autorității locale, iar pe de altă parte aceste obligații sunt cuprinse în detaliu în normele de nivel superior care reglementează această materie.

Prin art. 22 lit. g (după modificare) se interzice pășunatul animalelor pe teritoriul M. B., precum și circulația pe drumurile publice, cu excepția cartierului Stupini și a pășunilor închiriate de primăria M. B..

În acest domeniu există o lege specială respectiv [Legea 214/2011](#) p. organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor iar pe de altă parte interdicția pășunatului pe spațiile verzi, în afara pășunilor special destinate, este interzisă prin [art. 21 lit. j din Legea nr. 24/2007](#).

De asemenea, potrivit [art. 71 din OUG nr. 195/2002](#) "Sunt interzise accesul și deplasarea vehiculelor cu tracțiune animală, a mașinilor și utilajelor autopropulsate utilizate în lucrări de construcții, agricole și forestiere, a animalelor de povară, de tracțiune sau de călărie, precum și a animalelor izolate sau în turmă pe drumurile naționale, în municipii și pe drumurile la începutul cărora există indicatoare de interzicere a accesului".

Prin art. 23 se tratează transportul animalelor în condițiile în care în capitolul 2 din [Legea nr. 205/2004](#) intitulat „Condiții privind comerțul cu animale, transportul animalelor, precum și folosirea acestora în scop publicitar, în spectacole, expoziții, competiții și manifestări similare” la art. 14 alin.2 se prevede că „Condițiile privind transportul animalelor se stabilesc prin ordin al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și p. Siguranța Alimentelor”.

În ceea ce privește art.24 acesta prevede dreptul Serviciului Public Poliția Animalelor de a ridica animalele găsite pe domeniul public, altele decât câinii și pisicile, în condițiile în care condițiile de înființare, baza legală și atribuțiile acestui serviciu nu sunt cunoscute. Norma respectivă este neclară, incompletă, imposibil de pus în aplicare. Se face referire la adăposturi de animale (altele decât câinii) neînființate, în care se vor ține animale fără să se specifice p. ce perioadă și în ce condiții.

Articolul 25 se află în relație de dependență cu articolele anterioare a căror nelegalitate a fost constatată, cuprinzând sancțiuni p. nerespectarea obligațiilor anterior instituite.

În concluzie, în condițiile în care acte normative de nivel superior instituie reguli detaliate și competențe clare în sarcina unor instituții în vederea aplicării respectivelor reguli și măsuri în domeniul protecției animalelor, lipsa de acțiune a acestor instituții abilitate, nu poate fi suplinită prin efortul autorităților publice locale, acestea din urmă fiind mărginite să acționeze numai în limitele competențelor legale. Din analiza prevederilor legale în domeniu, se desprinde concluzia că nu lipsa reglementărilor ci lipsa punerii în aplicare de

către instituțiile abilitate a măsurilor și a regulilor deja legiferați constituie punctul nevralgic în acest domeniu.

P. aceste motive, în baza art. 312 C od procedură civilă Curtea va respinge recursul formulat de recurentul C. L. B. împotriva sentinței civile nr. 3407/CA/2012 pronunțată de Tribunalul B. va admite recursul formulat de recurenții F. C. Alin, D. C. L. și Asociația p. C. A. împotriva aceleași sentințe pe care o va modifica în parte în sensul că va anula în întregime Hotărârea Consiliului L. nr. 66/29.03.1999, republicată conform H.C.L. B. nr. 162/1999, H.C.L. B. nr. 247/2000, H.C.L. B. nr. 437/2001, H.C.L. B. nr. 460/2006, H.C.L. B. nr. 565/2006, H.C.L. B. nr. 368/2009, H.C.L. B. nr. 180/2011 și H.C.L. B. nr. 439/2011.

În baza [art. 274 Cod procedură civilă](#) îl va obliga pe recurentul C. L. B. să plătească recurenților F. C. Alin, D. C. L. suma de 4,30 lei și recurenteii Asociația p. C. A. suma de 994,15 lei reprezentând cheltuieli de judecată în recurs.

P. ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

DECIDE:

Respinge recursul formulat de recurentul C. L. B. împotriva sentinței civile nr. 3407/CA/2012 pronunțată de Tribunalul B..

Admite recursul formulat de recurenții F. C. Alin, D. C. L. și Asociația p. C. A. împotriva aceleași sentințe pe care o modifică în parte în sensul că:

Anulează în întregime Hotărârea Consiliului L. nr. 66/29.03.1999, republicată conform H.C.L. B. nr. 162/1999, H.C.L. B. nr. 247/2000, H.C.L. B. nr. 437/2001, H.C.L. B. nr. 460/2006, H.C.L. B. nr. 565/2006, H.C.L. B. nr. 368/2009, H.C.L. B. nr. 180/2011 și H.C.L. B. nr. 439/2011.

Menține restul dispozițiilor sentinței.

Obligă pe recurentul C. L. B. să plătească recurenților F. C. Alin, D. C. L. suma de 4,30 lei și recurenteii Asociația p. C. A. suma de 994,15 lei reprezentând cheltuieli de judecată în recurs.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, azi 12.06.2013.